

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3060/2024
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Зорана Хацића, Марије Терзић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Пејчић, адвокат из ..., против тужене ЈПУ „Пчелица“ Ниш, чији је пуномоћник Тања Савић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1454/2024 од 06.06.2024. године, у седници одржаној 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1454/2024 од 06.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1454/2024 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2110/22 од 23.01.2024. године, исправљеном правноснажним решењем истог суда П1 2110/22 од 04.03.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати, и то: на име претрпљених физичких болова 25.000,00 динара, на име претрпљеног страха 20.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности 25.000,00 динара, све са затезном каматом на новчане износе за сваки вид нематеријалне штете почев од дана пресуђења 23.01.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева тужиље према туженој за већи износ од досуђених у ставу првом изреке пресуде, и то: на име нематеријалне штете за претрпљене физичке болове до износа од 50.000,00 динара, за претрпљени страх до износа од 50.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због умањења животне активности до износа од 50.000,00 динара, све са затезном каматом почев од дана пресуђења 23.01.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке (у пресуди погрешно означен као став други изреке), тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 152.150,00 динара, од чега износ од 142.750,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1454/2024 од 06.06.2024. године одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда П1 2110/22 од 23.01.2024. године, исправљена решењем истог суда од 04.03.2024. године, у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр.72/11 ...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиоцу на име претрпљених физичких болова, страха и душевних болова због умањења животне активности за повреду на раду, а нижестепени судови су одлучили делимичним усвајањем тужбеног захтева тужиоца до висине износа утврђених ставом првим изреке првостепене пресуде, док је преко наведених па до тражених износа захтев тужиоца одбијен због утврђеног доприноса тужиоца настанку штете. Побијана пресуда донета је применом одговарајућих одредаба материјалног права, а имајући у виду да одлука о оваквом захтеву и висини тражене накнаде зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да није потребно одлучивање о ревизији ради уједначавања судске праксе, разматрања правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права па је одлучено као у ставу првом изреке у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете у овој парници поднета је 29.09.2022. године, а вредност предмета спора је 70.000,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

Из напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**